

SZÍV ERNŐ

Antikvárium

Telefonáltak. Percek óta hallgatta a másikat, jöllehet nem nagyon hallotta. Idén elég rossz passzban volt, kedélye hullámozott, sokat költözött. Költők egymás között, az egyik hangoskodik, a másik tűnődik, mi a vers. Vajon mivel váltotta ki a másik haragját, ezt a nem csillapuló dühöt. Negyedórája tartott a féloldalú diskurzus, és ő fölleltározott elég sok lehetőséget. A másik, aki a kiabálásból ritmikusan sziszegésbe váltott, aztán hörögni kezdett, úgy tűnt, mindjárt megfullad, kiprűszkölhetett néhány rímnyi slájmot, majd ordított, hogy fenyegető csöndet bocsásson rá néhány másodpercig, illetve egy gurgulázó kiáltással újra kezdje, nős ember volt. Soha nem kezdett ki a feleségével. Akkor sem tette, amikor M. még nem volt a költő felesége, hanem S. volt az. Hiszen S.-sel sem kezdett ki. Nem csapta a szelet olyan nőknek, akik a kiabáló költőnek a házassági állapot ellenére kedvére lettek volna, vagy voltak is. Nem kapott hamarabb díjakat, szigligeti beutalót, nem volt annyi publikációja, tévébe, rádióba se hívták többször, nem volt kuratóriumok ura, a mostanság divatos katlanos, völgyi fesztiválok se lépett föl többször, sőt, a Szigeten egy heavy metal koncert mellett együtt adtak elő, nevelték a dolgot, tátog, mint a ponty, a személyes líra. Nem bírta ő nagyobb kritikai reputációval. Eszébe jutott, hogy a költészet, melynek mind a ketten altisztjei voltak, végtére is a veszteségek és a hiányok beismerését jelenti. Abból lesz a jó költészet, ami nincs. Ami hiányzik. Ami elveszett. Ellopták, elhagytuk, elpárolgott, vitte nagy, foltos zsákban magával az idő. Akkor is így van ez, ha egy éppen tetszetős vers a rendelkezésre álló, életmentő dolgokat sorolja, a létgazdagságát veszi számba. Mert a didergő, félfényes, kicsike *van* mögött is a hiány félelmes árnyéka imbolyog. A másik most érthetetlen nyelven kezdett beszélni. Valószínűleg albánul átkozta. Talán rétorománul, ami Svájcban egy időben hivatalos nyelv volt a német, az olasz és a francia mellett. Most szingalézül üvölt. Mindegy. Lassanként érteni kezdte, miért őrvjög a másik költő. Évekkel ezelőtt egy budai vendéglőben dedikált könyvet cseréltek, szeretettel, szívből, örök barátsággal, satöbbi. Ő már akkor csapongó kedéllyel bírta, és most igazán pocsek három éve volt. A jó kis bipoláris hullámvasút. Sokszor költözött. Sokszor váltott lakást, bérletet. Néha azt se tudta, mi történik vele, él-e, hal-e. Menekült. Amikor azt hitte, egy helyben áll a melankólia szélverésében, akkor is hurcolkodott. Bőröndöket, banános dobozokat, kéziratokat vesztett el. A legjobb zakóját. Könyveket keresett hiába. Már azt is értette, hol járt az ordítózó másik. Ja, igen, a Káli-medencében. Annak is egy óriási antikvárium raktárában, az elfeledett mélyben. Dühöngő barátja ott találta meg azt a verses könyvét, amit Budán adott neki ajándékba, örök barátsággal dedikálva. Azt kiabálta, hogyan tehette vele, hogy az életművének a csúcását így semminek adja. Hogy ezt a mindenséget féláron vesztibe bele egy antikváriumba!